A mennyei paradicsom

Egy „ország, egy királyság aranyutcákkal”, ahol nincsenek könnyek, sem fájdalom, ahol nincs többé halál, sokunk figyelmét felkeltheti. (És eltöröl az Isten minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. Jelenések 21:4; A város utczája tiszta arany. Jelenések 21:21)

Bátran kijelenthetjük: nincs olyan ember, aki ha megismer egy országot, amely örömökkel teli életet kínál, nyomorúság, szenvedés és halál nélkül, ne vágyna egy ilyen királyságra.

Ennek az „aranyutcás” királyságnak azonban vannak lelki vonatkozásai is, amelyek nehezen férnek az ember fejébe, és nehezen érthetők; olyan dolgok, amelyek embertársaink többsége számára bolondságnak tűnnek. (Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki. 1Korinthus 2:14)

Ezek a felülről való dolgok teljesen különböznek attól, amit abban a világban találunk, amelybe beleszülettünk. Ezért sokunk számára „Isten országa” nagy titok marad. (A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek. 1Korinthus 2:9)

Azt látjuk, hogy amikor felelnünk kell arra, mi lesz, miután ez az élet véget ér, és mit kell tennünk ahhoz, hogy örökké éljünk Isten országában, az emberek nagy többsége nagy zűrzavarban él. Mivel nem ismerik az Írásokat, ma látható, milyen tömegeket vezetnek félre különféle elméletekkel arról, hogyan lehet bejutni Isten országába.

A legtöbben arra a meggyőződésre jutottak, hogy elnyerjük az üdvösséget (amely sokak szemében csupán a bűnök bocsánatát jelenti), ha csodáljuk Istent azért, amit értünk tett, ha hiszünk a kereszten hozott áldozatban. Sokan úgy vélik, ha megvalljuk bűneinket, és van egyfajta kegyességünk, amely abban áll, hogy hálásak vagyunk azért, amit az Úr Jézus értünk tett, az elég ahhoz, hogy szabad bemenetelünk legyen az ő örök királyságába.

Legtöbbünk megáll a bűnbánatnál, a kereszt művénél… a keresztség vizében kötött szövetségnél, a bűnök bocsánatánál. Így nem marad más, mint feltételezni, hogy Isten valamilyen általunk ismeretlen módszerrel tesz majd tökéletessé bennünket, amelyet az ember halála után alkalmaz.

És nagyjából ennél az első résznél meg is marad a legtöbbünk. Jártunk templomba, megvolt a helyünk a padsorban, megvallottuk bűneinket, megkeresztelkedtünk, énekeltünk, kiálltunk annak az egyháznak a tanításai mellett, amelyhez tartozunk, vallásos életet éltünk – és így majd bemegyünk Isten országába.

A legtöbbek számára itt véget is ér az üdvösség munkája, anélkül hogy ráébrednének: **Isten tervében** benne van az ember jellemének helyreállítása és tökéletessé tétele is.

Szinte senki sem hiszi, hogy ahhoz, hogy méltónak találtassunk az örök királyságában ránk váró életre, növekednünk kell, hogy eljussunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. (És ő adott némelyeket apostolokul, … némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, **a szentek tökéletesbítése czéljából,** … míg eljutunk mindnyájan … érett férfiúságra, **a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.** Efézus 4:11–13)

Ez részlet Az újjászületés című füzetből, amely ingyenesen, PDF formátumban elérhető itt: Az újjászületés

---

Sursa: *A mennyei paradicsom* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-mennyei-paradicsom